

Dr. H.F. Kohlbrugge

Tekst: HEBREEËN 10 vers 19-24.

Dewijl wij dan, broeders, vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op een versen en levenden weg, welke Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees; en dewijl wij hebben een grote Priester over het Huis Gods zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle zekerheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van de kwade consciëntie, en het lichaam gewassen zijnde met rein water; laat ons de onwankelbare belijdenis der hoop vasthouden want Die het beloofd heeft is getrouw. En laat ons op elkander acht nemen, tot opscherping der liefde en der goede werken.

"Treed, mijn ziel, op de sterken", zo sprak Debora, die moeder in Israëel, volgens Richteren 5: 21, toen zij zag, dat al de vijanden van het Koninkrijk Gods met hun ijzeren wagens onder de voeten van de God Israëls, Die tussen de Cherubim woont, tot stof en as geworden waren. "Treed, mijn ziel, op de sterken", zo spreke een ieder onzer, die in zijnen nood en zijn aanvechtingen ternederligt, het oog geslagen op de heuvel Golgotha. Dat is de berg, waar al die sterken, die Sion haten, gevallen zijn. Aan de voet van deze heuvel is het eigenlijke dal Megiddo, waar Gog en Magog verslagen liggen, en van waar men kan uitgaan en zien de dode lichamen der lieden, die tegen de Heere overtreden hebben, wier worm niet zal sterven en wier vuur niet zal uitgeblust worden. (Jesaja 66: 24) Dat het toch niet langer een lied der lippen zij, maar dat wij het allen uit het binnenste onzes harten de Heere zingen en juichen: Dood, duivel en wereld, ja al wat ons deert, Door Christus verwonnen, door Christus vernederd, Uw toorn is onmachtig geworden.

"Treed, mijn ziel, op de sterken", zo spreke een ieder van onze in de heten kamp met alle machten der duisternis. Debora ging ons voor, wij haar na. Gij, mijn zwakke, aangevochten en bedroefde ziel, over wie alle onweders heengaan, u armzalig, afgemat kind, hef uw voet op, en zet die met fiere moed op de kop der oude slang en haar gebroed; de zwakken zijn almachtig geworden, en uit de sterke is de geest uitgegaan, want der oude slang is de kop vermorzeld. Hij, Die hoger dan alle hemelen is opgevaren, onze Heere en onze God, heeft Zich gezet aan de Rechterhand der Majesteit, en zal Koning blijven over Zijn geliefd Sion, totdat alle zijn vijanden tot de voetbank van Zijn voeten zullen gelegd zijn. Tot zolang vertrooste zich zijn Kerkbruid met de bekende woorden: "Hier is de lijdzaamheid der heiligen; hier zijn zij, die de geboden Gods bewaren, en het geloof van Jezus." (Openb. 14:12) De overwinning is des Heeren; en in zijn overwinning heeft Hij Zijn zwak volk gekroond, dat zij met Hem zingen, op de harp spelen en jubelen: "Zij hebben mij dikwijls benauwd van Mijn jeugd af, maar ik heb ze verbouwen, ik heb ze verbouwen in de Naam des Heeren Zebaoth." (Psalm 129:1 vv. En Psalm 118:10 12) Al is dan ook de kamp heet, al zijn der vijanden vele, nochtans zingt juist dan de Gemeente: "De Heere der heirscharen is met ons; de God Jakobs is ons een hoog vertrek, Sela. Komt, aanschouwt de daden des Heeren, Die verwoestingen op aarde aanricht; Die de oorlogen doet ophouden tot aan het einde der aarde, de boog verbreekt, en de spies aan twee slaat, de wagens met vuur verbrandt." (Psalm 46: 8 10) En dit is het woord en de belofte van haar

Schutsheer: "Ik zal verhoogd worden onder de heidenen; Ik zal verhoogd worden op de aarde." (Psalm 46:11) Waarom zijn er in ons midden nog zo velen, die niet tot het hart Gods doorbreken? De hete kamp des gebeds, des gebeds: "Ik zal u niet laten gaan, tenzij dat u mij zegent", moet zijn vrucht dragen ter bevestiging en verzegeling in de Heilige Geest: "Ook voor Mij. Ook voor mij is weggelegd de kroon der rechtvaardigheid." Zijn zij nog verstrikt in de wereld, in het zichtbare? Weg met de ijdele glans der vergankelijke dingen, en u opgemaakt tot de Heere! Of zijn zij bevreesd vanwege hun zonden en al de onreinheden, waaronder zij zich als begraven voelen? Zonden en onreinheden zullen hun volstrekt niet in de weg staan. Waarom zich langer bekommerd over wat men hierbeneden heeft? De harten naar boven! Gezien op hetgeen men daarboven heeft, waar Christus is: dan zal al hetgeen hierbeneden is, wel spoedig verdwenen zijn; dan zal men wel in één oogwenk al zijn vijanden aan zijn voeten gelegd zien, en zelfs geen zonden meer zien, maar de heerlijkheid des Heeren. Of leeft daarboven geen Heiland meer van de arme, ja de armste zondaren? Is de Vriend der hoeren en tollenaars dood, of stroomt er nog genade van de lippen van deze genadige Koning? Waarom sprak weleer een Ananias: "Saul, broeder, de Heere heeft mij gezonden, opdat u weer ziende en met de Heilige Geest vervuld zoudt worden"? (Hand. 9: 17) Waartoe dient toch de liefelijke Apostolische aanspraak, die aanspraak uit het binnenste hart: "Broeders! lieve broeders!" waarmee zij komen tot hen, die zo zeer versaagd zijn, tot hen, die de moed niet hebben tot geloven? Het is de stem van het Evangelie: uw ziel trede op de sterken; de zwakken zijn met macht omgord; ja, zij zijn met macht omgord! Verneemt dat ook heden.

Hier zou ik ook wel mogen zeggen: waar zal ik met al de heerlijkheid blijven, als de Heere eens Zijn hart ontsluit door Zijn lieflijk Evangelie, zodat een arme zondaar vrolijk wordt vanwege al de goede tijdingen, die hij tot Zijn troost uit de hemel der genade ontvangt.

Uit de voorgelezen woorden willen wij op de volgende zaken de aandacht vestigen:

1. Wij, die uit de hemel buitengesloten zijn, hebben ingang in de hemel door het bloed van Jezus.
2. Wij hebben vrijmoedigheid tot het ingaan in de hemel.
3. Het Apostolische woord zegt: dat wij die vrijmoedigheid hebben.
4. Er is geen voorhang meer voor deze ingang; Jezus scheurde dat middendoor en maakte zo een open weg.
5. De Hogepriester gaat mee.
6. Daarom hebben wij allen binnen te treden indien wij zonden hebben, en wij over die zonden bedroefd zijn; en hoe hebben wij binnen te treden?
7. Wij hebben goede waarborg, dat onze vijanden niets zullen kunnen uitrichten, en dat wij in eeuwigheid niet zullen beschaamd worden, als wij binnentreden.
8. Wij hebben hier niets te doen, dan de zieken te verzorgen en hun rijkelijk uit te delen uit de heilsapothek, en de tragen daartoe aan te sporen.

I.

Wij, die uit de hemel buitengesloten zijn, hebben ingang in de hemel door het bloed van Jezus.

Hoe zou een mens, zoals hij is, in de hemel kunnen komen, in de heiligen hemel, waar God woont? Al was hij ook vol van alle goede werken, zo moet nochtans zijn dood, zijn gehele af-zijn-van-God, hem buiten de hemel sluiten. In deze dood liggen wij allen, jong en oud; in deze dood hebben wij allen gezondigd; daarom hebben wij geen goede werken, al waren wij ook, van der jeugd af aan, de deugdzaamste mensen der wereld. Des Heeren woord: "één ding ontbreekt u", geldt ons allen. Onze dood sluit ons buiten; dat wij vlees zijn, sluit ons buiten. De Wet, naar welke het heet: "Vervloekt is een ieder, die niet blijft in al de woorden der Wet, om die gedaan te hebben", verdoemt ons wij zijn bij God een vloek. De duivel heeft op ons aanspraak, en ons eigenlijk huis, waarheen wij zouden moeten, is ... de hel: het eeuwig verstoten zijn van het Aangezicht Gods, en het vinden van ons deel bij al de onzalige geesten. Zo sprak de wijze Salomo:

"Voorwaar, daar is geen mens rechtvaardig op aarde, die goed doet en niet zondigt" (Pred. 7:20), en zo riep de verbrijzelde David menigmaal tot zijn God: "Ga niet in het gericht met uw knecht; want niemand, die leeft, zal voor Uw Aangezicht rechtvaardig zijn" (Psalm 143:2); en: "Gedenk niet de zonden mijner jonkheid, noch mijner overtredingen" (Psalm 25:7); en wederom: "Zo Gij, Heere, de ongerechtigheden gadeslaat, Heere, wie zal bestaan?" (Psalm 130: 3)

Wij zijn buiten de hemel gesloten naar het rechtvaardig vonnis Gods, en hebben, overeenkomstig dat vonnis, volstrekt geen aanspraak op leven en zaligheid, op toegang tot God; onze zonden hebben ons voor eeuwig van God gescheiden. De gemeenschap met God, het vrijmoedig toetreden tot Hem, de vrede tussen God en mens is weg, en aan de een zijde is er toorn, en aan de andere vijandschap; aan de een zijde vervloeking, aan de andere verharding, dood en verstokking. God en mens kunnen eigenlijk nooit weer samenkomen. En dat dit zo is, gevoelt niet alleen de met zonden verontreinigde mens, die er zich toch met eigen deugden wil doorslaan, maar zelfs hij, die van Zijn deelgenootschap aan de genade in de Heilige Geest verzekerd is, zal nochtans verwonderd staan en verrast wezen, als hij eenmaal werkelijk de volzalige God aanschouwen zal. En nochtans hebben wij de ingang in het heilige, dat is, in de hemel, waar de heilige God woont. Dit predikt ons het dierbaar Evangelie, dat wij voor ons hebben. Dat maakt ons, die een arm, met zonden beladen, beangst, voor God bevend en versaagd volk zijn, op eens tot priesters, en wel tot hogepriesters. Wij, die zo-even nog buiten voor de deur stonden, en in onze ongerechtigheid meenden te vergaan, worden door dat Evangelie op eens tot zulke priesters gemaakt. Dat komt daardoor, dat wij deze ingang hebben door het bloed van Jezus, zodat wij niet behoeven te zeggen: "Wat, ik in de heiligen hemel? ik ben toch een zondaar!" want het Evangelie zegt: Voorzeker, juist omdat u een zondaar zijt; want u hebt de ingang door het bloed van Jezus, dat is, door het bloed van uw dierbare Verlosser. U moogt niet zeggen: Als ik dit of dat maar eerst had! Nee, werken, vroomheid, goede gezindheid of welke goede eigenschap ook, al wat van mensen is, al wat van 's mensen zijde zou kunnen komen, verschaft ons de ingang niet; want wij hebben de ingang in de heiligen hemel door het bloed van Jezus. Wie uwer dus zalig zijn wil, die verlate zich niet op zijn werken der gerechtigheid, die hij meent gedaan te hebben, en verlange ook niet naar zulke werken; immers daarmee komt hij toch niet binnen, want het Evangelie luidt: wij hebben de ingang door het bloed van Jezus. Evenmin late hij zich weerhouden door zijn verdorvenheid; immers ook die verspert hem de ingang niet, want nog eens: wij hebben de ingang door het bloed van Jezus Dit is luid en klaar genoeg gepredikt, en duidelijk genoeg uiteengezet in het Evangelie, zodat de doven het horen, de blinden het zien, de doden het verstaan

II.

Wij hebben niet alleen de ingang in de hemel door het bloed van Jezus, maar ook vrijmoedigheid tot deze ingang.

Dat wil zeggen: dat er voor ons geen reden is, om met angst en beven ons af te vragen, of God het ook wel goed zou vinden, dat wij in Zijn heiligdom binnentreden. God woont weliswaar in de donkerheid; en er behoort een buitengewone vrijmoedigheid toe, dat een arm zondaar zich tot Hem zou opmaken, dat hij, zo bezwaard als hij is, zich zou durven wagen in de donkerheid, waar God woont. De zonde is te groot, het hart is te zwak, de macht der duisternis te geweldig. Alles roept hem toe: "Gij zijt verloren, als gij u daarbinnen waagt! Hoe? U zou het wagen tot God te komen; reeds de blote gedachte aan de heilige God verdoemt u immers. Als u het waagt u tot God op te maken, dan zult u in de hel neergestoten worden." O die listige duivel, die het arme hart zo voorpredikt. De arme zondaar zou zich niet tot God mogen opmaken, zonder verdoemd te worden! Is hij dan soms gered, als hij zich niet opmaakt tot zijn God? Is iemand verloren, dan is hij verloren; erger kan het niet worden. Hij kan het dus wagen. Maar wat, wagen? Als ware er iets bij gewaagd, wanneer een arm zondaar zich tot zijn God begeeft, zoals hij is! Wij hebben vrijmoedigheid tot de ingang in het heilige; dat predikt ons het betrouwbare Evangelie.

Onze God is de duivel niet. De duivel vermoordt zonder enige barmhartigheid al wat zich in zijn armen werpt; maar onze God is een God van alle barmhartigheid. Wij hebben vrijmoedigheid tot de ingang in het heilige op grond van Zijn woord: "Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hunner zonden niet meer

gedenken" (Jer. 31:34). Wij hebben vrijmoedigheid, als wij komen met het bloed van Jezus, dat van alle zonden reinigt; en deze vrijmoedigheid bestaat daarin, dat wij onze God alles durven zeggen, alles durven klagen, en voor Hem niets verhelen, want immers: toen ik zweeg, zegt David, werden mijn beenderen verouderd. (Psalm 32: 3) Wij hebben zo'n vrijmoedigheid, dat wij het van onze God mogen prediken: dat Hij groot is van genade, rijk aan barmhartigheid, almachtig in Zijn liefde en in zijn vrije ontferming. Dat zal God ons niet ten kwade duiden; integendeel, het zal Hem aangenaam zijn en naar Zijn hart gesproken, dat wij het overluid verkonden: Ik heb een genadig God en Vader in de hemel, de God en Vader mijns Heeren Jezus Christus. Ik ben wel arm en ellendig, maar nochtans, en juist daarom gedenkt Hij mijner. Wij hebben zo'n vrijmoedigheid, om bij het binnentreden in het heiligdom al het mogelijke te zeggen, wat wij van de genade van onze Ontfermer kunnen zeggen, al zou de wereld ons ook deswege voor dwaas of dronken houden. Ja, al klonk het ook belachelijk, al had het ook de schijn van godslasterlijk te wezen, toch kunnen wij de genade Gods, onzes Gods, bij het binnentreden in het heiligdom niet te hoog verheffen, er niet te veel in roemen, noch er te trots op zijn. Al zeggen ook dood, duivel en zonde: "gij zijt zwart, u bent geheel melaats, u bent verloren, u moogt niet naar binnen, de Koning is op u vertoornd, u hebt het te zeer verdorven, " ja, al zou God Zelf zeggen: "gij zijt een hond" (Zoals het heette tot de Kanaänese vrouw Matth. 15: 26) nochtans mag men op grond van het Evangelie antwoorden: dat is alles waar, en toch tred ik binnen.

III.

Immers het Apostolische woord zegt ons, dat wij deze vrijmoedigheid hebben.

Wij hebben haar. Zij behoeft ons niet eerst bereid, eerst gegeven te worden. Zeker, deze vrijmoedigheid, om in het heiligdom in te gaan, geeft God door Zijn Heilige Geest; maar als Hij ze geeft, dan geeft Hij ze door het Woord; en dan geeft Hij ons niets anders, dan dat Hij het ons doet verstaan, dat wij deze vrijmoedigheid hebben, dat deze vrijmoedigheid er is. Wat zullen wij beginnen, als wij deze vrijmoedigheid eens niet in ons bevinden; als de vorige dagen der eerste liefde, toen wij openbaring op openbaring hadden van de macht van Zijn genade, voorbij zijn; als wij opnieuw niets dan zonde zien, en nog wel grote, gruwelijke, zoals wij ze tevoren niet gekend hebben? Dan is alle heiligheid, ja alle lust tot heiligheid weg, en er is alleen lust tot zondige begeerlijkheid. God verlaat de mens, verbergt Zijn Aangezicht, Zijn genadig Aangezicht; men smacht naar troost, maar er komt geen troost. Tranen, gebeden, ingespannen pogingen, worstelingen, heilige voornemens, eden en geloften, smekingen om kracht en macht, om Geest en hulp, het helpt alles niets. De dood danst op de lippen; de hel gloeit onder de voeten; het verderf heeft de overhand; alle duivelen drijven met ons de spot; luid klinkt hun hoongelach. Wij kunnen niet meer geloven, want de Wet verbreekt ook het laatste steunsel, de laatste kracht.

En nu moeten wij toch naar binnen, niet in de hel, - wij liggen reeds dieper verzonken dan de hel! - nee, wij moeten de heilige hemel in, daar behoren wij thuis. Maar zullen wij ook uitgerukt worden uit de diepte en opgenomen worden door de armen Gods in de hemel van Zijn heiligheid en gezet worden op de Rots, die allen vijanden te hoog is? God wil, dat wij gezonken zijn op Zijn woord, op het volle Evangelie van Zijn ontferming. Wij hebben de vrijmoedigheid om in te gaan; zo predikt ons het Woord, dat ons de duivel zal laten staan, en hij zal er geen dank voor hebben. Maar waar zullen wij die vrijmoedigheid zoeken? Bij onszelf? Mooie vrijmoedigheid, die wij bij onszelf vinden; als wij geen zonden hebben, dan hebben wij haar; maar hoe menigwerf heeft zij ons in de steek gelaten, als het er om ging. Hier is sprake van een vrijmoedigheid, juist dan, als wij zouden hebben. Als ons verderf ons voor ogen staat, waar is dan onze vrijmoedigheid? Ach, dan is vrez en beven bij ons en vol strek: geen vrijmoedigheid. Zullen wij dan wachten, totdat God ze ons misschien geeft? Hoe! wie kan wachten, als het om het parool (het wachtwoord) gaat, om dood of leven, een omkomen in de angst der ziel of een getroost zijn van Zijn God! Aan het woord hebben wij ons vast te klemmen, ofschoon het boven en onder duisternis is, ofschoon alles ons toeroept: "daarmee gaat u verloren, dat is het rechte geloof niet." Wat vraag ik naar mijn geloof, of het waar of vals is; ik vraag naar het Woord, het Woord, dat de armen en ellendigen gepredikt wordt; dat zal

wel boven blijven drijven, wanneer mij ook alles ontzinkt. Dat Woord zegt mij: wij hebben de vrijmoedigheid. Zij ligt in God. Zij ligt in het bloed van Jezus. Daarom in Zijn Naam binnengetroden!

IV.

Of is er nog een voorhangsel tussen God en hetgeen verloren is? *Nee, er is geen voorhangsel meer.* Het voorhangsel voor de ingang in het heiligdom scheurde Jezus doormidden, en zo maakte Hij een vrijen, geopende weg. Dat predikt ons het liefelijke Evangelie in deze verhevene woorden: de ingang heeft ons Jezus bereid, of ingewijd tot een verse en levende weg, door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees. Wat is het voorhangsel, dat ons alles, wat van God en van Zijn genade is, zo duister maakt, dat wij van louter angst, treurigheid, bekommernis en hartenleed volstrekt niets meer zien kunnen? Is het niet ons vlees, ons vlees-zijn? Is het niet dat, wat wij niet graag willen weten, maar wat de Apostel van zichzelf beleed: "Ik ben vleselijk, onder de zonde verkocht"? O, zolang wij nog zo'n "half-geestelijk-zijn" kunnen handhaven, een geestelijk of een wedergeboren ziel in ons beweren te hebben, blijft bij alle gewaande vrijmoedigheid de vrees des doods in het hart zitten, en mét de vreze des doods blijft er in de grond der zaak angst voor God en een zich-verlaten op eigen werken en op het schepsel. Daar verstaat de mens ook nooit recht, wat het voorhangsel is; hij meent, dat het aan God ligt, dat hij niet doorbreekt. Maar die des Heeren zijn, verstaan het eindelijk en ten laatste toch allen, dat het voorhangsel tussen ons en tussen God ons eigen vlees-zijn is. Is dit vlees echter verscheurd, dit vlees, dat ons van God scheidt, dan is immers niets meer in de weg, dat wij ons niet zouden opmaken tot het heiligdom en binnentreden daar, waar God woont; dan is niets meer in de weg, om met ongedekten aangezicht ons te spiegelen in de heerlijkheid des Heeren. Zulk vlees nu het voorhangsel tussen ons en tussen God, is gescheurd van boven tot beneden. Dat heeft God Zelf gedaan; daartoe heeft Hij Zijn Geliefde gegeven, daartoe is Christus gekomen. En hoe? Zoals geschreven staat: "Het Woord is vlees geworden" en: "Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt"; en wederom: "Jezus Christus is een in het vlees gekomene." Hij, de eeuwig Heilige, in onze plaats, in onze toestand, waarin wij door onze afval van God gekomen zijn, daarheen gaande, ons vlees en bloed geheel deelachtig zijnde, liet Zijn vlees, liet Zichzelf verscheuren van boven tot beneden voor ons. Zo opende Hij voor ons de weg tot de genadetroom. Hij, onze Verlosser, bereidde voor ons de ingang in de heiligen hemel, de ingang, welke de Vader voor ons in de eeuwige Raad Zijns vredes ontworpen heeft. Hij wijdde die in, zodat door Hem de ingang in de heiligen hemel een algemene poort geworden is, zoals de poort van een groot ziekenhuis, een opene straat voor allen, die naar Jeruzalem haken, een algemene weg voor de armen, de vermoeiden en belasten, de hard-zieke zondaren. Toen Zijn vlees verscheurd werd aan het hout des kruises, toen werd ons vlees-zijn uit de weg genomen, ons gescheiden-zijn van God, en de oorzaak van zo'n gescheiden-zijn, te weten onze zonde. Verscheurd hing daar toorn, vloek en verdoeming, verscheurd de wet der zonde en des doods; verscheurd onze schuldbrief; en van het verzoendeksel straalde genade, barmhartigheid en vrede op ons neer, op ons, die nog niet geboren waren. Daarom is de weg voor allen open, die te voet komen.

En deze weg heeft ons Jezus ingewijd, zodat het is een *nieuwe* weg, of zoals het in het Grieks heet: *vers-geslacht*, zo-even geslacht. De Apostel voegt hier het beeld van een weg en dat van een zo-even geslacht lam zeer troostrijk tezamen, opdat wij het toch goed verstaan zouden, hoe de weg tot de rust, de weg tot God er uitziet, dat namelijk de Weg het Lam Zelf is, geslacht voor onze zonden, opdat wij door de stukken van Zijn vanéén gescheurd vlees, volgens het verbond Gods, tot het eeuwige leven doorgaan; en dat wij het goed verstaan, hoe het 'geslacht-zijn' van dit Lam zijn eeuwige, voor ons nimmer verouderende kracht en geldigheid heeft, en zijn bloed een ons altijd verzoenend, voor ons tussentredend, voor ons sprekend bloed is. Daarom noemt hij deze weg ook een *levende* Weg, dat is een weg, die blaast en ademt, die ademt en leeft. Daarop weten wij raad en uitkomst tegen onze dood. Op zo'n weg van leven en genezing moet de dode voorwaarts, van kracht tot kracht; in zo'n lucht moet elke zieke gezond worden, en alle armen en ellendigen aanschouwen het liefelijk Aangezicht Gods.

V.

Zou iemand nog versaagd staan en beven? De Hogepriester is met ons. Dat verkondigt ons het dierbare Evangelie in de woorden: "Wij hebben een Hogepriester over het Huis Gods." Dit Huis Gods is de hemel der heiligheid, waarin God woont. Dat, waarmee God Zich in de hemel van Zijn heiligheid bezighoudt, is juist dat, wat de wortelbetekenis van het woord "heiligen" te kennen geeft, te weten vegen, afvegen, en voorts: reinmaken, dat het een sieraad zij. De goederen des Huizes zijn dus: reiniging van zonden, uitdelging van dezelve; en waar nu uitdelging van de zonden is, daar is heiligheid, leven en zaligheid; derhalve: algehele verlossing, volkomen zaligheid, genade, vrede, vreugde, gerechtigheid. Nu, over zo'n Huis, over zulke goederen hebben wij een grote Priester. Deze is de Opziener en Huisvoogd in de hemel, zodat Hij, door Gods genade, niets anders voor ons te doen heeft, en ook Zelf, naar de macht van Zijn liefde, niets anders doen wil, dan dag en nacht, want Hij slaapt of sluimert niet, ook is er om de genadetroon geen nacht daarvoor te zorgen, dat wij afgeveegd, geheel en goed, tot tevredenheid en lofprijzing Gods, afgeveegd en zo gereinigd zijn van al onze zonden, en dat wij, ingaande in het Huis, in plaats van toorn genade, in plaats van zonde gerechtigheid, in plaats van verdoeming leven en zegen, vrede en overvloed bekomen, de volheid van de ganse erfenis, die Hij voor ons geërfd heeft. Dat toch elke aangevochten ziel dit versta, dat Christus de Heer en Huisvoogd in de hemel is, en dat Hij het niet kan gedogen, dat een onreine, die tot God roept, ongereinigd zou blijven, arm zou blijven. Hij laat Zich in Zijn ambt en zijn bediening door niemand hinderen, maar Hij is dadelijk bereid en zegt: "Ik wil het doen, wees gereinigd", en: "Gij arme, u zult alles erven, Ik wil uw God zijn." Omdat nu deze Hogepriester zo mét ons is, mogen wij de deur des hemels wijd opendoen.

VI.

Daarom moeten wij allen binnentreden, zo wij zonden hebben en de zonden ons leed zijn, zodat wij ons daaronder als doodgedrukt gevoelen, als liggende onder een geweldigen grafsteen, en er is geen helper, dan God. *En hoe moeten wij binnentreden?* Dat zegt ons het liefelijke Evangelie in de volgende woorden, die ik naar de grondtekst aldus wedergeef: "Laat ons toegaan met een waarachtig hart, met volkomen geloofstoestemming, terwijl wij de harten zelf besprengd hebben, zodat een kwaad geweten er van weg zij, en wij het lichaam gewassen hebben met rein water." En ja, daar de vrijmoedigheid tot het ingaan in de hemel der heiligheid in God ligt door het bloed van Jezus, en Jezus Zelf voor ons de weg heeft ingewijd, een weg, waarop Christus Zelf voor ons leeft en ademt, een weg, die door Zijn vaneen gescheurd vlees heengaat, zodat ons vlees-zijn van Godswege ons geen verdoeming meer kan teweegbrengen; daar voorts Christus Zelf in de hemel Heer en Huisvoogd is en niets anders wil te doen hebben, dan ons te reinigen en met de heilsgoederen des Huizes, dat is: met genade, liefde, vrede, vreugde en gerechtigheid, met de ganse volheid der volzaligheid Gods ons te beweldadigen, opdat wij armen die voor altoos en eeuwig bezitten, en wij voor altoos en eeuwig bij Hem inwonen.

Zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, dat is, met een hart, hetwelk niets anders van zichzelf voor God wil weten, dan dat het door en door bedorven is en volstrekt geen goede gedachte van God heeft; en desniettemin om zulke zonde en zo'n bederf en zulk ongeloof niet veinst (niet de schalk speelt), maar Gode alles openlegt en ook trouwhartig bekent, hoe het er dan ook moge uitzien, zonder achterhouding, bedrog of huichelarij; voorts met zo'n hart, dat, schoon het zich in alle opzichten verdoemd weet, gans niet meer twijfelt aan Gods erbarming en genade. Daarom voegt de Apostel er bij: in volle zekerheid des geloofs, of: met volkomen geloofstoestemming, zodat het in ons hart heet: *Welaan*, daar dit dan zo is, dat ik bij God voor zonde genade, voor verdoeming leven, voor vloek zegen heb door Mijn Heere Jezus Christus, Die mijn verdoeming, Die vloek en zonde voor mij geweest is, zo zeg ik "amen" op zo'n Evangelie en ga met Mijn lege korf op de volle markt der vruchten van Zijn gerechtigheid, en koop om niet en

zonder geld, zo veel ik dragen kan, en kom met de volle korf van de vruchten, die aan Hem voor mij gewassen zijn, in het Huis mijns Gods als een arme maagd, nochtans een rijke bruid. (Deuter. 26)

In het hart stijgen wel duizend "maren" op; een kwaad geweten is daarbinnen wel aan het kloppen, en het duwt mij voortdurend toe: "Gij deugt niet bij God, u bent onrechtvaardig, u bent in geen enkel stuk, zoals u behoort te zijn"; en het kwade geweten wil mij God voorstellen als iemand, die mij afwijzen, ja doodslaan zal, als ik tot Hem kom. Maar ik heb al lang genoeg ervaren, dat ik met mijn werken, mijn heiligheid en vroomheid niet vrijkom van het kwade geweten, dat mij God wil voorhouden, als zou Hij Zich met zondaren niet willen inlaten. Ook ondervind ik het wel, dat het kwade geweten geduriglijk bij mij blijft en mij influistert, dat, als ik geen heiligheid heb, ik God ook niet zien zal; en alleen om zo'n ongelooft zou God recht hebben, mij te verdoemen; maar ik kom met mijn kwade geweten tot het bloed mijns Heeren. Wat kan ik mij daarmee ophouden, of ik zonde heb, of ik gestadig weer opnieuw in de zonde val; wat kan ik mij daarmee ophouden, of God toornig op mij zijn zoude, ik moet tot God heen! Ik neem het bloed mijns Heeren en leg dat op het hart; en dan zegge het kwade geweten, wat het wil. God spreekt zalig, God is het, Die rechtvaardigt. Ik kan mij met de oude ceremoniën ook niet meer inlaten; ondanks allerlei kastijding en doding, verzwakking en aftakeling des lichaams blijft het lichaam, wat het was: een lichaam der zonde, des doods. Zou het kwade geweten mij terughouden? Het kan mij niet verdoemen. Wat heeft het hart met het kwade geweten te maken? Ik bespreng het met het bloed des Heilands. Zou mij het lichaam der zonde en des doods terughouden, omdat het zo vol onreinheid en melaatsheid is? Rein water op het lichaam, niet meer het bezoedelde water ener eigen heiliging, maar dat water, waarvan God gezegd heeft: "Ik zal rein water op u sprengen, en u reinigen van al uw ongerechtigheid." Tegen zo'n wassing kan geen duivel iets inbrengen.

Of is ons de ingang tot God en het opgenomen-zijn bij God niet in elk opzicht van Godswege gewaarborgd, niet gewaarborgd ten spijt van de vijanden van onze zaligheid, niet gewaarborgd voor de toekomst? Het liefelijke Evangelie predikt het ons, dat wij een goede waarborg hebben, dat onze vijanden niets zullen kunnen utruchten, en dat wij in eeuwigheid niet zullen beschaamd worden, als wij zijn binnengegaan. Daarom luidt het: "Laat ons (vast-) houden de onwankelbare belijdenis der hoop; want Die het beloofd heeft, is getrouw." Dit is toch waarborg genoeg, niet alleen een genadige God en Vader te hebben door onze Heere Jezus Christus, maar ook een getrouw God, een God *Amen*, een God, Die Zijn woord houdt. En nu, dit zijn Zijn woorden: "Dit is het verbond, dat Ik met hen maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten geven in hun harten, en Ik zal die inschrijven in hun verstanden; en hunner zonden en hunner ongerechtigheden zal Ik geenszins meer gedenken." (Hebr. 10:16, 17. Vergelijk Jer. 31:31 vv) Wanneer God aan onze zonden en ongerechtigheden geenszins meer wil gedenken, dan heeft Hij ze ons vergeven; heeft Hij ze ons vergeven, dan is het geschied op grond van de enige, voor Hem eeuwig en alleen geldende offerande van Christus. Zo zal Hij ons ook alleen om dezes offers wil aannemen, en heeft ons opgenomen in Zijn schoot, in de armen van Zijn eeuwige liefde. Zo behoeven wij ons derhalve niet meer naar andere offers of werken om te zien, er ook niet voor te zorgen, hoe wij ons in Zijn Huis te gedragen hebben; dat wil zeggen: wij behoeven er niet bang voor te zijn, dat wij niet overeenkomstig de Wet en de geboden Gods zullen zijn en wandelen. Wij mogen vrijmoedig ingaan op Zijn woord: "Ik wil uw God zij n," en Hem rustig al het overige overlaten. Zo als Hij het beloofd heeft, zo zal Hij het ook doen. Daarom laat ons allen tezamen dit vasthouden en van hart toestemmen: het binnenkomen is alleen door het bloed van Jezus Christus, en in het Huis Gods ligt alles bereid voor ons, die buiten dat volstrekt niets hebben. De duivel komt gestadig met de prediking: "Het bloed van Jezus Christus is niet voor u, omdat u noch werken, noch vroomheid hebt; u mag niets hopen, want u hebt enkel zonde." Maar het Evangelie predikt het ons: "Het bloed van Jezus Christus is voor degenen, die volstrekt geen werken, geen vroomheid of heiligheid kunnen aanwijzen; door dit bloed mogen zij toegaan tot de troon en worden gereinigd van alle vuilheid en onreinheid." Juist hij, die niets dan zonde heeft, heeft alles te hopen; voor hem is de heilige God daar, om hem te heiligen; voor hem is de ganse Christus daar, tot zijn leven en tot Zijn gerechtigheid; voor hem zijn alle beloften van de alleen barmhartige God, Die elke toezegging aan Zijn arm en ellendig volk zeer getrouwelijk vervult. Daarom wordt de hoop ook

niet beschaamd. Wat ook dood, zonde, duivel en wereld ons mogen voorhouden, het is door Gods genade, dat de Gemeente zegt: "Al zou de Hij Mij ook doden, zo wil ik nochtans op Hem hopen." (Job 13:15) Daarom kan ook deze hoop niet wankelen, en kunnen ook wij niet wankelen in het vasthouden aan de hoop, zelfs tegen hoop, dewijl wij ons zullen vastgehouden voelen door zijn trouw, terwijl wij ons vastgeklemd houden aan Zijn woord. Maar wat spreekt u toch van vasthouden, zal menigeen bij zichzelf denken, juist dat kunnen wij niet. Ik spreek, zoals de Apostel schrijft: "Laat ons vasthouden." Wij behoeven het niet te kunnen; het is ons geoorloofd, wij mogen en wij moeten; want het is hier: óf, óf. Het is óf erop, óf eronder! De Wet wil ons en onze werken volkomen hebben, of zij wil haar Borg hebben, te weten Christus. (Rom. 10: 4) Daar wij nu grote, zware, gruwelijke zonden hebben, ook niets anders te wachten hebben dan toorn en verdoemenis, zo zegt ons het Woord, dat wij moeten vasthouden aan de genade van Christus, aan de beloften Gods. En wie wil dat niet graag, waar hij dood en verdoeming voor zich ziet? Zal God ook dien, die zulks doet, verzegelen? Men kan niet verzinken, waar men zich aan het woord houdt. Zegt ook de Wet: "gij moogt niet", nood breekt wet. De Heilige Geest zegt het; daarom grijpe een ieder uwer het woord aan, en zegge vrijmoedig en getroost: "dat is voor mij", zo zal de duivel wel van hem vlieden, en de engelen Gods zullen komen en hem dienen. Want dat is de aard des geloofs, te zeggen: "Neem voor u de ganse hemel, hij is voor u", en er niet naar te vragen, of men handen heeft, om het aan te grijpen. Een hongerige ziel bijt aanstonds in het brood. Heeft men echter geen rechte honger, dan kome men met zijn kranke maag, alleen verzwijge en bedekke men voor God zijn verborgen ongerechtigheid niet, en houde het eens voor altijd voor waarachtig, dat Gods Wet met onze vroomheid niet gediend is.

VIII.

Duizenden bedenkingen, duizenden "maren" stijgen weliswaar voor en na in 's mensen hart op: "Maar hebt u dan niet nog dit of nog dat eerst te doen? Hoe moet het dan met de Wet, hoe met de geboden gaan? Die moeten toch ook gedaan, gehouden zijn!" Maar gij, die naar rust, naar redding uwer zielen uitziet, u moet zulke bedenkingen en de duizenden "maren" de duivel schenken, dat hij zich daarmee de kop breke, gij daarentegen aanstonds tegen alles in opmaken tot het hart Gods. En dat doet u dan, als u te midden van uw nood en angst, van uw sidderen en beven voor het Woord, nochtans, trots alle tegenwerpingen en inblazingen van de machten der duisternis, bij het geschreven Woord blijft en u daaraan vastklemt; dan zal God u wel te Zijner tijd bevestigen, u ook verzegelen met Zijn Geest en in Zijn wegen met troost vervullen, omdat u juist daarin het geloof bewaard en Zijn wil gedaan hebt. Daarnaast of daarboven hebt gij u met de Wet en de geboden volstrekt niet verder in te laten. U kunt het hierbeneden rustig afwachten, totdat de met zijn zaligheid komen en tot u zeggen zal: "Nu kom in, Mijn getrouwe dienstknecht, over weinig bent u getrouw geweest, nu vangt uw kroningsdag aan." Hierbeneden hebben wij niets anders te doen, dan de zieken, die in hun zonden hard-ziek liggen, te verplegen, hen te troosten met de vertroosting, waarmee wij van God getroost zijn; en bij al de duizenden ziekten, waaraan wijzelf krank liggen of krank lagen, hun onverdroten, wat ook duivel, wereld, vlees en bloed daartegen inbrengen, rijkelijk mede te delen uit de heilsapothek van Jezus, hen te verkwikken met de most der granaatappelen en de zoete druiven uit de wijnberg van onze Koning Salomo, hen te verkwikken met de specerijen van Zijn specerijbergen; voorts ook de tragen daartoe aan te sporen, zodat het hun heet wordt onder de voeten. Dit is de liefde, dit zijn de goede werken, waarvan de Apostel aldus spreekt: "En laat ons op elkander acht nemen, tot opscherping der liefde en der goede werken." En indien u al deze dingen weet, zalig zijt gij, zo u dezelve ook doet; want de tijd is kort, en de prediking is er, zolang het dag is. De Heere echter heerst ook in de nacht en komt als een dief in de nacht. Welgelukzalig zijn zij, die binnegaan.
AMEN

Deze leerrede werd uitgesproken te Elberfeld op 26 September 1847, des voormiddags.